

med sit standhaftige Vægelsind forhindrede en Ulykke. Det be'r jeg dig om ved Lejlighed at sige hende fra mig.«

Asmus Hagen bøjede sig frem fra Sofahjørnet og bankede ham smilende paa Skuldren.

»Undskyld! Men er det ikke noget, du sidder og forsøger paa at bilde dig selv ind? Indrøm i det mindste, at du ikke havde lagt Vejen til Favsingholm over København, dersom Jytte ikke havde været her.«

Torben blev stærkt rød.

»Naa — og hvad saa?«

»Du havde altsaa et Ærinde.«

»Hvor vil du hen med alt det?«

»Jo, ser du, det har Betydning for mig at vide det. Dine forrykte Selvmordsplaner . . . ja, det nytter ikke, du vil protestere. Jeg kalder dem nu saadan! . . . Dem havde du altsaa ikke, da du kom hertil. Dem har du udklækket under Indtrykket af, hvad du har oplevet i disse Dage. Der er da lykkeligvis Haab om, at de ikke sidder fastere hos dig, end at du kan bringes til Fornuft.«

»Du tager igen fejl, Asmus! Den Beslutning, jeg har fattet, skal du ikke gøre noget Forsøg paa at faa mig bort fra. Det vil være spildt Ulejlighed. Den er saa gammel hos mig som min Overbevisning om, at vi Mennesker først faar Fred i Sjælen, naar